

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 84/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíťa a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozhodnutiam Centra právnej pomoci – kancelárie Žilina č. k. 4023/2016-KaZA z 3. mája 2016 a č. k. Ka-Za 18479/2018 z 24. júla 2018 a z 9. augusta 2018, rozhodnutiam Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. Ei/15/1000-2 zo 6. júla 2015 a č. k. Ei/15/1000-9 z 5. augusta 2015, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28 Sp 15/2016-21 zo 4. októbra 2016 a uzneseníu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28 Sp 15/2016-124 z 27. decembra 2016 a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, uzneseniam Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S 154/2015 z 13. júna 2018, zo 14. januára 2019, z 5. februára 2019, z 1. marca 2019 a z 22. júla 2019 a č. k. 30 S 119/2018 z 13. februára 2019, zo 6. novembra 2019 a z 9. novembra 2021 a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Sžo 1/2017 a sp. zn. 2 Sžo 2/2017 a postupu Ústavného súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 881/2018 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2 a svojich práv zaručených čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 13 ods. 3, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 39 ods. 1 a 2, čl. 40, čl. 46 ods. 1 až 4, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 2 ods. 1, čl. 3, čl. 5 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 1 ods. 1 a 2 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12“) a čl. 3, čl. 4, čl. 5, čl. 12 a čl. 16 Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím rozhodnutiami Centra právnej pomoci –

kancelárie Žilina (ďalej len „centrum právnej pomoci“) z 3. mája 2016, z 24. júla 2018 a z 9. augusta 2018 označenými v záhlaví tohto uznesenia, rozhodnutiami Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) zo 6. júla 2015 a z 5. augusta 2015 označenými v záhlaví tohto uznesenia, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. októbra 2016 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. decembra 2016 označenými v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, uzneseniami Krajského súdu v Žiline z 13. júna 2018, zo 14. januára 2019, z 5. februára 2019, z 1. marca 2019, z 22. júla 2019, z 13. februára 2019, zo 6. novembra 2019 a z 9. novembra 2021 označenými v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Sžo 1/2017 a sp. zn. 2 Sžo 2/2017 a postupom ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 881/2018. Sťažovateľ požaduje zrušenie citovaných rozhodnutí orgánov verejnej moci a vrátenie vecí na ďalšie konanie, ako aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že rozhodnutím generálnej prokuratúry z 5. augusta 2015 bol zamietnutý rozklad podaný sťažovateľom a potvrdené rozhodnutie generálnej prokuratúry zo 6. júla 2015 o nevyhovení žiadosti o sprístupnenie informácie. O žalobe sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti citovaných rozhodnutí generálnej prokuratúry rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením z 13. júna 2018 tak, že konanie zastavil (výrok I), návrh sťažovateľa z 21. mája 2018 na prerušenie konania zamietol (výrok II) a zároveň určil, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania (výrok III). Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 13. júna 2018 podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť a zároveň návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov. O žiadosti rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením zo 14. januára 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom tak, že ju zamietol. O sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 14. januára 2019 vydanému vyšším súdnym úradníkom rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením vydaným sudcom z 5. februára 2019 tak, že ju zamietol. Uznesenie Krajského súdu v Žiline z 5. februára 2019 nadobudlo podľa príloh priložených k ústavnej sťažnosti právoplatnosť 13. februára 2019.

3. Uznesením Krajského súdu v Žiline z 1. marca 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom bolo už označené kasačné konanie vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutí generálnej prokuratúry zastavené z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. O sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 1. marca 2019 rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením z 22. júla 2019 vydaným sudcom tak, že túto zamietol. Citované rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť doručením sťažovateľovi 29. júla 2019.

4. Sťažovateľ požiadal centrum právnej pomoci o poskytnutie právnej pomoci v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 21 S 154/2015 vo veci nesprávneho úradného postupu pri sprístupňovaní požadovaných informácií žiadosťou zo 17. marca 2016. Rozhodnutím centra právnej pomoci z 3. mája 2016 nebol sťažovateľovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci.

5. Proti rozhodnutiu centra právnej pomoci z 3. mája 2016 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 4. októbra 2016 tak, že rozhodnutie centra právnej pomoci z 3. mája 2016 potvrdil ako vecne správne. Citovaný rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. októbra 2016 bol potvrdený ako vecne správny na podklade odvolania podaného sťažovateľom rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 2 Sžo 1/2017

z 31. januára 2018. Rozsudok najvyššieho súdu z 31. januára 2018 nadobudol právoplatnosť doručením sťažovateľovi 26. februára 2018.

6. V konaní o odvolaní podanom proti rozhodnutiu centra právnej pomoci z 3. mája 2016 požiadal sťažovateľ o „*odpustenie všetkých poplatkov za podanie odvolania a tiež náhradu trov spojených s týmto konaním*“. O žiadosti rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 27. decembra 2016 tak, že sťažovateľovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Na odvolanie podané sťažovateľom bolo uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. decembra 2016 potvrdené najvyšším súdom uznesením č. k. 2 Sžo 2/2017 z 31. januára 2018 (právoplatné 26. februára 2018).

7. Ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 881/2018 sťažovateľa listom z 24. mája 2018 informoval, že jeho podanie z 18. apríla 2018 v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov odložil bez ďalšieho procesného postupu z dôvodu, že nešlo o návrh, ktorý by mal náležitosti ustanovené v § 49 a nasl. citovaného zákona. Prípís bol doručený sťažovateľovi 30. mája 2018.

8. Rozhodnutím centra právnej pomoci z 24. júla 2018 nebol sťažovateľovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci v konaní vedenom na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 21 S 154/2015. Proti citovanému rozhodnutiu bola prípustná správna žaloba podľa § 177 a nasl. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

9. Rozhodnutím centra právnej pomoci z 9. augusta 2018 nebol sťažovateľovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci v konaní vedenom pred ústavným súdom „*vo veci nezákonného odmietnutia právnej pomoci a protiprávnemu odmietnutiu poskytnutia požadovanej informácie GR SR*“. Proti citovanému rozhodnutiu bola prípustná správna žaloba podľa § 177 a nasl. SSP, ktorú sťažovateľ podal a o ktorej rozhodoval Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 30 S 119/2018. V predmetnom konaní podal sťažovateľ 24. augusta 2018 žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, o ktorej rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 30 S 119/2018 z 13. februára 2019 tak, že žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Citované uznesenie Krajského súdu v Žiline nadobudlo právoplatnosť 9. marca 2019.

10. Krajský súd v Žiline konanie o správnej žalobe o preskúmanie rozhodnutia centra právnej pomoci z 9. augusta 2018 uznesením č. k. 30 S 119/2018 zo 6. novembra 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku. O sťažnosti sťažovateľa proti citovanému uzneseniu rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením vydaným sudcom č. k. 30 S 119/2018 z 9. novembra 2021 (právoplatným 24. novembra 2021) tak, že túto zamietol. V podstatnom uviedol, že sťažnosť sťažovateľa nebola dôvodná, keďže v nej ani neuviedol, v čom považuje postup Krajského súdu v Žiline za nesprávny, keď konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil. Aj napriek existujúcim vadám sťažnosti túto Krajský súd v Žiline vecne preskúmal, vychádzajúc z obsahu sťažnosťou napadnutého rozhodnutia. V podstatnom zdôraznil, že o návrhu sťažovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov už bolo právoplatne rozhodnuté (9. marca 2019, pozn.), a preto poukaz sťažovateľa na jeho nárok na oslobodenie od súdnych poplatkov bol v danom štádiu konania irelevantný.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Podstatou argumentácie sťažovateľa je tvrdenie o porušení označených práv zaručených ústavou a označenými medzinárodnými zmluvami zo strany označených orgánov verejnej moci. Sťažovateľ zdôrazňuje, že z dôvodu protiprávneho konania správnych orgánov a orgánov prokuratúry podal viacero žiadostí generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) „o prijatie“, aby ho mohol osobne informovať o neriešení podnetov z 20. februára 2015, z 27. marca 2015, z 11. mája 2015 a z 21. mája 2015, ktoré boli sústavne odmietané zo strany podriadených prokurátorov. Podaním z 29. júna 2015 generálneho prokurátora požiadal o informáciu, či *„vôbec má vedomie o týchto podaniach adresovaných priamo jemu. Odpoveďou boli opätovne odmietavé rozhodnutia v rozpore so zákonom.“*

12. Následné rozhodnutia orgánov verejnej moci označené v bode 1 tohto uznesenia nadväzujúce na označené rozhodnutie generálnej prokuratúry z 5. augusta 2015 sťažovateľovi spôsobili ujmu na zdraví, ako aj ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a neprimerane zasiahli do jeho súkromia.

13. Sťažovateľ vyjadruje svoju nespokojnosť s predmetnými rozhodnutiami vydanými vo veci návrhov na oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom predovšetkým uvádza, že *„súdy a Centrum právnej pomoci ho nemôžu v niektorých sporoch oslobodiť od platenia súdnych poplatkov a prideliť mu bezplatnú právnu pomoc a v iných nie, pretože by sa jednalo o nerovnaké zaobchádzanie a diskrimináciu jeho osoby, čo je neprípustné, navyše, keď je sťažovateľ ťažko zdravotne postihnutý a má vážne problémy so srdcom z čoho mu aj pod vplyvom takéhoto konania súdov a Centra právnej pomoci hrozí infarkt.“*

14. Sťažovateľ zároveň požaduje od ústavného súdu ustanovenie právneho zástupcu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom, protokolom č. 12 a Dohovorom o právach osôb so zdravotným postihnutím rozhodnutím centra právnej pomoci z 3. mája 2016:

16. Pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), ktorého uplatnením ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (m. m. III. ÚS 149/04,

IV. ÚS 135/05). Keďže proti rozhodnutiu centra právnej pomoci z 3. mája 2016 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 4. októbra 2016 (bod 5 tohto uznesenia), uvedené vylučuje právomoc ústavného súdu sa meritórne relevantnou časťou ústavnej sťažnosti zaoberať (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 503/2021). Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom, protokolom č. 12 a Dohovorom o právach osôb so zdravotným postihnutím rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 4. októbra 2016 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. decembra 2016 a postupom predchádzajúcim ich vydaniu:

17. Z bodu 5 tohto uznesenia vyplýva, že proti označenému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom z 31. januára 2018.

18. Z bodu 6 tohto uznesenia vyplýva, že proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením z 31. januára 2018.

19. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v relevantnej časti odmietol uplatnením princípu subsidiarity z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom, protokolom č. 12 a Dohovorom o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Sžo 1/2017 a sp. zn. 2 Sžo 2/2017:

20. Z bodov 5 a 6 tohto uznesenia vyplýva, že v označených konaniach najvyšší súd vydal 31. januára 2018 rozsudok a uznesenie, ktoré podľa zistení z príloh priložených k ústavnej sťažnosti nadobudli právoplatnosť 26. februára 2018.

21. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, I. ÚS 1/2019), a preto jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, IV. ÚS 231/2020).

22. Podľa § 124 prvej vety zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

23. Vzhľadom na skutočnosť, že konania vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Sžo 1/2017 a sp. zn. 2 Sžo 2/2017 boli právoplatne skončené 26. februára 2018, pričom ústavnú sťažnosť podal sťažovateľ až 8. januára 2022, podal ju zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

24. S poukazom na uvedené ústavný súd relevantnú časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti postupu najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Sžo 1/2017 a sp. zn. 2 Sžo 2/2017 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

III.4. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom, protokolom č. 12 a Dohovorom o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 881/2018:

25. Sťažovateľ sa s prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti a formuláciu petitu domáha opätovného preskúmania konania vedeného ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 881/2018 a požaduje, aby ústavný súd v uvedenej veci, v ktorej bolo jeho podanie sudcom ústavného súdu odložené ako nespĺňajúce náležitosti návrhu na začatie konania, opätovne konal. Vo svojej podstate proti postupu ústavného súdu v citovanom konaní podáva opravný prostriedok. Ústavný súd konštatuje nedostatok právomoci na preskúmanie konania vedeného pod sp. zn. Rvp 881/2018.

26. Druhy konania pred ústavným súdom a ich predmet taxatívne vypočítava ústava a na ňu nadväzujúca zákonná právna úprava. Právomoci a pôsobnosť, ktoré má ústavný súd ústavou a zákonom o ústavnom súde presne vymedzené, nemôže prekračovať. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že medzi jeho právomoci síce patrí právomoc odložiť podanie písomným vyrozmútením v prípade, že nejde o návrh na začatie konania (§ 53 zákona o ústavnom súde a obdobne § 23a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov), no nepatrí tam rozhodovanie o opravných prostriedkoch vo všeobecnosti, *a fortiori* o opravných prostriedkoch, ktorými sa fyzické osoby alebo právnické osoby domáhajú preskúmania odloženia podania vybaveného sudcom ústavného súdu písomným vyrozmútením.

27. Jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti vychádza pri svojej jurisdikcii dôsledne z uvedeného ústavného princípu (ktorý musí rešpektovať každý orgán verejnej moci), a preto, čo sa týka medzí, rozsahu a spôsobu, môže uplatňovať štátnu moc iba v zákonomom a ústavnom rámci (čl. 2 ods. 2 ústavy), čo sa považuje v podmienkach právneho štátu za *conditio sine qua non* pre akúkoľvek legitímnu činnosť jeho orgánov.

28. Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že ústavný súd nedisponuje právomocou konať a rozhodnúť o opravnom prostriedku proti písomnému vyrozmúteniu o vybavení podania jeho odložením podľa § 53 zákona o ústavnom súde (§ 23a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov), a preto časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti postupu ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 881/2018 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.5. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom, protokolom č. 12 a Dohovorom o právach osôb so zdravotným postihnutím rozhodnutiami centra právnej pomoci z 24. júla 2018 a z 9. augusta 2018:

29. Z bodov 8 a 9 tohto uznesenia vyplýva, že proti označeným rozhodnutiam centra právnej pomoci, ktorými sťažovateľovi nebol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci, boli prípustné správne žaloby podľa § 177 a nasl. SSP, ktoré sťažovateľ aj podal. Právomoc Krajského súdu v Žiline vo veci správnych žalôb konať a rozhodnúť uplatnením princípu subsidiarity vylučuje

právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.6. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom, protokolom č. 12 a Dohovorom o právach osôb so zdravotným postihnutím rozhodnutiami generálnej prokuratúry zo 6. júla 2015 a z 5. augusta 2015:

30. Z bodu 2 tohto uznesenia vyplýva, že proti označeným rozhodnutiam generálnej prokuratúry podal sťažovateľ žalobu o preskúmanie ich zákonnosti, o ktorej rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením z 13. júna 2018, čo vylučuje právomoc ústavného súdu sa touto časťou ústavnej sťažnosti zaoberať. Uplatnením princípu subsidiarity preto ústavný súd relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietol z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.7. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom, protokolom č. 12 a Dohovorom o právach osôb so zdravotným postihnutím uzneseniami Krajského súdu v Žiline z 13. júna 2018, zo 14. januára 2019, z 1. marca 2019, zo 6. novembra 2019 a postupom predchádzajúcim ich vydaniu:

31. Z bodu 2 tohto uznesenia vyplýva, že proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 13. júna 2018 podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, o ktorej mal konať a rozhodnúť kasačný súd. Právomoc kasačného súdu vylučuje právomoc ústavného súdu.

32. Z bodu 2 tohto uznesenia zároveň vyplýva, že proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 14. januára 2019 vydanému vyšším súdnym úradníkom bola prípustná sťažnosť, ktorú sťažovateľ podal a o ktorej bol oprávnený rozhodnúť sudca Krajského súdu v Žiline. Uplatnenie právomoci sudcu Krajského súdu v Žiline v uvedenej veci vylučuje uplatnenie právomoci ústavného súdu.

33. Z bodu 3 tohto uznesenia vyplýva, že proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 1. marca 2019 vydanému vyšším súdnym úradníkom bola prípustná sťažnosť, ktorú sťažovateľ podal a o ktorej bol oprávnený rozhodnúť sudca Krajského súdu v Žiline. Uplatnenie právomoci Krajského súdu v Žiline vylučuje uplatnenie právomoci ústavného súdu.

34. Z bodu 10 tohto uznesenia vyplýva, že proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 6. novembra 2019 vydanému vyšším súdnym úradníkom bola prípustná sťažnosť, ktorú sťažovateľ podal a o ktorej mal konať a rozhodnúť sudca Krajského súdu v Žiline. Uplatnenie právomoci sudcu Krajského súdu v Žiline vylučuje uplatnenie právomoci ústavného súdu.

35. Na podklade uvedených skutočností ústavný súd relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.8. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom, protokolom č. 12 a Dohovorom o právach osôb so zdravotným postihnutím uzneseniami Krajského súdu v Žiline z 5. februára 2019, z 13. februára 2019 a z 22. júla 2019 a postupom predchádzajúcim ich vydaniu:

36. Z bodu 2 tohto uznesenia vyplýva, že uznesenie Krajského súdu v Žiline z 5. februára 2019 nadobudlo podľa príloh priložených k ústavnej sťažnosti právoplatnosť 13. februára 2019, pričom sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť až 8. januára 2022, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

37. Z bodu 3 tohto uznesenia vyplýva, že uznesenie Krajského súdu v Žiline z 22. júla 2019 podľa príloh priložených k ústavnej sťažnosti nadobudlo právoplatnosť doručením sťažovateľovi 29. júla 2019, pričom sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť až 8. januára 2022, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

38. Z bodu 9 tohto uznesenia vyplýva, že uznesenie Krajského súdu v Žiline z 13. februára 2019 podľa príloh priložených k ústavnej sťažnosti nadobudlo právoplatnosť 9. marca 2019, pričom sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť až 8. januára 2022, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde.

39. S poukazom na uvedené ústavný súd relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

III.9. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom, protokolom č. 12 a Dohovorom o právach osôb so zdravotným postihnutím uznesením Krajského súdu v Žiline z 9. novembra 2021 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu:

40. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

41. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

42. Notorieta plynúcou z rozhodovacej činnosti ústavného súdu je v kontexte predovšetkým označeného práva na súdnu ochranu či spravodlivé súdne konanie to, že ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok

porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

43. Z podstatných častí odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Žiline z 9. novembra 2021 (bod 10 tohto uznesenia) vyplýva, že rozhodujúcim pre zamietnutie sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom vo veci zastavenia konania pre nezaplatenie súdneho poplatku bolo predchádzajúce právoplatné rozhodnutie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, ktoré Krajský súd v Žiline v predmetnom konaní nemal dôvod opätovne preskúmať a posudzovať, keďže by tým prekročil rámec právomoci determinovaný predmetom príslušného konania. Za týchto okolností je preto záver vo veci konajúceho Krajského súdu v Žiline o tom, že zastavenie konania vo veci správnej žaloby pre nezaplatenie súdneho poplatku uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 30 S 119/2018 zo 6. novembra 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom bolo správne, ústavne udržateľný.

44. Súčasťou už stabilnej judikatúry ústavného súdu je totiž právny názor, podľa ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi) v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). V konkrétnych okolnostiach veci bolo zastavenie konania v súlade s relevantnou právnou úpravou celkom legitímny a očakávaným právnym následkom spojeným s nezaplatením súdneho poplatku za situácie danej existenciou právoplatného rozhodnutia o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov.

45. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom práv zaručených ústavou, dohovorom, protokolom č. 12 a Dohovorom o právach osôb so zdravotným postihnutím a uznesením Krajského súdu v Žiline z 9. novembra 2021 nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala vysloviť ich porušenie. Z uvedených dôvodov ústavný súd relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.10. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

46. Predpokladom pre vyhovenie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu je kumulatívne splnenie troch podmienok: (i) existencia žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť a to, že (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti a ústavná sťažnosť nie je ani zjavne neopodstatnená, prípadne neprípustná či podaná osobou, ktorá nie je oprávnená na podanie ústavnej sťažnosti.

47. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, či podaná osobou, ktorá nie je oprávnená na podanie ústavnej sťažnosti, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov pre vyhovenie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

48. Pretože ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodov nedostatku právomoci, oneskorenosti, ako aj zjavnej neopodstatnenosti (k tomu pozri časti III.1 až III.9 tohto uznesenia), je zjavné, že v danej veci ide zároveň o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017, I. ÚS 383/2019). Z uvedeného dôvodu ústavný súd nevyhovел žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

49. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu